

Respect pentru oameni și cărți

— Poate că e nepoliticos din partea mea să vă întreb asta, dar v-ați gândit vreodată la posibilitatea ca o femeie, alta decât soția dumneavoastră, să vă fi născut în secret un copil?

L-am privit din nou cu atenție. Întrebarea era stranie. Am cotrobăit de complezență prin câteva sertare ale memoriei, dar nu am identificat nici cea mai mică posibilitate. Eu nu avusesem relații sexuale cu prea multe femei și chiar de-ar fi fost să se întâmple așa ceva, vestea și-ar fi găsit o cale până la mine.

— Sigur, teoretic este posibil, dar realist sau rațional vorbind, nu cred că există această posibilitate.

— Aha, a zis Menshiki, apoi a luat o gură de cafea în liniște, căzut pe gânduri.

— Dar de ce mă întrebați asta? am îndrăznit și eu.

S-a uitat o vreme pe geam fără să spună nimic. La fereastră se vedea luna. Nu mai era atât de straniu de luminoasă cum fusese cu două nopți în urmă, dar tot strălucea puternic. Crâmpoie de nori pluteau alene pe cer dinspre mare, îndreptându-se către munți.

Într-un târziu, Menshiki a răspuns:

— Cum v-am mai spus, eu n-am fost căsătorit niciodată. Am rămas celibatar până la vârsta asta. M-a ținut ocupat și munca, dar și faptul că ideea de a trăi alături de cineva nu se potrivește felului meu de a fi sau de a trăi. Poate o să credeți că încerc să mă pun într-o lumină bună spunând asta, dar de bine, de rău eu nu pot să trăiesc altfel decât singur. Rudele de sânge nu mă interesează câtuși de puțin. Nu mi-am dorit niciodată copii. Aici am și un motiv personal, care se trage în mare parte din mediul familial în care am copilărit.

Menshiki s-a oprit și a oftat. Apoi a continuat.

— Dar de câțiva ani am început să mă întreb dacă nu cumva am un copil. Sau, mai bine zis, am fost pus într-o situație care m-a forțat să mă gândesc la asta.

Respect pentru oameni și cărți

Am așteptat să continue fără să spun nimic.

— E neobișnuit din partea mea să povestesc ceva atât de personal cuiva pe care abia l-am cunoscut, a zis el fluturând pe buze un zâmbet șarmant.

— Atâta vreme cât nu vă deranjează pe dumneavoastră, pe mine nici atât.

Dacă stau să mă gândesc, de când eram mic mi s-a tot întâmplat ca oameni de care nu eram prea apropiat să mi se destăinuie pe neașteptate. Poate că eram eu înzestrat cu un talent special de a le scoate la iveală secretele. Sau poate că le păream un ascultător iscusit. În orice caz, nu-mi amintesc să fi câștigat ceva din asta, pentru că după ce mi se destăinuiau, cu toții regretau.

— E prima dată când spun asta cuiva, a zis Menshiki.

Am dat din cap și am așteptat să continue. Toți spuneau același lucru.

Menshiki a început să povestească:

— Acum cincisprezece ani a existat în viața mea o femeie cu care mă înțelegeam bine. La vremea aceea eu aveam spre patruzeci de ani, iar ea trecuse de douăzeci și cinci. Era o femeie frumoasă, absolut fermecătoare, inteligentă. Din punctul meu de vedere, aveam o relație cât se poate de serioasă, dar eu îi explicasem clar dinainte că nu exista șansa de a mă căsători cu ea. Că nu aveam de gând să mă căsătoresc cu nimeni. Nu voiam să-i dau speranțe deșarte. Dacă își găsea pe altcineva cu care voia să se mărite, eu mă retrăgeam fără nici un cuvânt. Ea m-a înțeles. Relația noastră a continuat (cam doi ani și jumătate) și ne mergea foarte bine. Nu ne certam niciodată. Ne duceam în excursii prin tot felul de locuri și rămânea des la mine peste noapte, așa că își ținea un rând de haine la mine acasă.

Menshiki a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a reluat povestea.

— Dacă aș fi fost un om obișnuit, adică un om un pic mai obișnuit, probabil că m-aș fi însurat cu ea fără nici o ezitare. Nu spun că n-am avut dubii, dar..., a zis el și a făcut o pauză, apoi a oftat încet. Dar până la urmă am

ales o viață liniștită de om singur, pe care o duc și acum, iar ea a ales să-și făurească un trai mai sănătos. Adică s-a căsătorit cu un bărbat mai obișnuit decât mine.

Nu-i spusese lui Menshiki decât în ultimul moment că se căsătorește. Ultima dată când o văzuse fusese la o săptămână după ce ea împlinise douăzeci și nouă de ani (de ziua ei luaseră masa împreună la un restaurant din Ginza, iar el își amintise mai târziu că fusese neobișnuit de tăcută). Era la muncă, în biroul din Akasaka pe care îl avea la vremea aceea, când l-a sunat și l-a întrebat dacă poate să treacă pe la el, fiindcă voia să discute ceva. I-a spus că da, desigur. Nu-l mai vizitase niciodată la serviciu, dar atunci nu i s-a părut nimic ciudat. Era un birou mic, în care lucrau doar el și secretara lui de vârstă mijlocie și unde nu deranjau pe nimeni. Existase și o vreme în care condusesse o firmă mare și avusese mulți oameni în preajmă, însă asta se întâmpla în perioada în care plănuia o rețea nouă, de unul singur. Stilul lui era să lucreze singur și în tăcere cât putea pune planul pe picioare, iar la momentul extinderii să angajeze masiv.

Iubita lui venise la cinci și jumătate după-amiaza. Au stat de vorbă pe canapea în birou, unul lângă altul. La ora cinci pleca secretara care se afla în camera alăturată. După ce pleca, el mai rămânea de obicei singur la birou să continue treaba. Deseori i se întâmpla să se ia cu munca și să-l prindă dimineața acolo. El intenționase să meargă împreună la masă la un restaurant din apropiere, însă ea a refuzat, spunând că nu are timp. Trebuia să se ducă în Ginza să se întâlnească cu cineva.

— Ai spus că vrei să vorbești ceva cu mine? a întrebat el.

— Nu, n-am nimic anume de spus, a zis ea. Doar voiam să te văd puțin.

— Mă bucur că ne-am văzut, a răspuns el zâmbind.

Era neobișnuit din partea ei să-i vorbească atât de deschis. Ei îi plăcea să se exprime pe ocolite. Însă Menshiki nu a înțeles prea bine ce însemna acest lucru.

Respect pentru oameni și cărți

Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, s-a mutat de pe canapea pe genunchii bărbatului. Și-a petrecut brațele în jurul lui și l-a sărutat. Limbile li s-au încolăcit într-un sărut adevărat, profund. La capătul sărutului prelung, ea a dus mâna la pantalonii lui, i-a desfăcut cureaua și i-a căutat penisul. I l-a tras afară întărit și i l-a strâns în mână. Apoi s-a ghemuit și i l-a luat în gură. Și-a plimbat încet vârful limbii pe el. Avea limba umedă și caldă.

Gesturile ei l-au uimit, pentru că fusese mereu pasivă în ceea ce privea sexul și părea reticentă mai ales în legătură cu sexul oral – să facă sau să i se facă. Însă în ziua aceea ea inițiasse totul. Era și el nedumerit de ce se întâmplă.

Deodată s-a ridicat, și-a aruncat din picioare balerinii negri, eleganți, și-a băgat mâinile pe sub rochie și și-a dat jos rapid dresurile și chiloții. S-a urcat din nou în poala lui și cu o mână i-a ghidat penisul înăuntru. Vaginul ei era deja suficient de umed și lunecos ca o vietate. Totul s-a petrecut surprinzător de rapid (ceea ce era atipic pentru ea). El s-a trezit deodată înlăuntrul ei, cu penisul învăluit în pereții moi care îl strângeau încet, dar fără ezitare.

Era o experiență complet diferită față de alte dăți când făcuseră sex. Cuprindea în același timp căldură și răceală, duritate și moliciune, acceptare și respingere. Erau senzații contradictorii pe care Menshiki le simțea, dar nu reușea să priceapă ce însemnau de fapt. Urcată pe el, se mișca agitat în sus și în jos, ca un om aflat într-o bărcuță zguduită de valuri puternice. Părul negru, lung până la umeri îi unduia în aer ca o salcie scuturată de vijelie. Pierduse controlul și gâfâia tot mai puternic. Menshiki nu mai era sigur dacă încuiase sau nu ușa de la birou. Avea senzația că o încuiase, dar și că uitase. Însă nu era deloc momentul să meargă să verifice.

— Nu ne protejăm? a întrebat-o el. În mod normal, ea era foarte precaută în privința contracepției.

— Azi e în regulă, i-a șoptit femeia la ureche. Nu-ți face griji.

Totul era schimbat la ea. Parcă un alt om care sălășluia înlăuntrul ei se trezise deodată și îi pusese stăpânire pe trup și pe minte. Menshiki și-a imaginat că e o zi specială pentru ea. Sunt multe lucruri legate de corpul femeilor pe care bărbații nu le pricep.

Între timp, mișcărilor ei au devenit tot mai îndrăznețe și energice. Tot ce putea face el era să n-o împiedice să obțină ce-și dorește. Într-un târziu, s-au apropiat de final. Când n-a mai rezistat și a ejaculat, ea a slobozit un țipăt scurt, ca de pasăre, și, ca și cum asta ar fi așteptat, pân-tecele ei a tras sperma în adâncul lui și a absorbit-o cu lăcomie. Menshiki a avut impresia tulbure că e devorat de un animal în întuneric.

Puțin mai târziu, s-a ridicat de pe el aproape împingându-l și, fără să scoată o vorbă, a vârat în geantă dresurile și chiloții azvârliți pe jos și a fugit cu ea la baie. N-a ieșit de acolo o vreme îndelungată. Când a început să se îngrijoreze că pățise ceva, a reapărut. Avea hainele și părul în perfectă ordine și machiajul refăcut. Pe buze îi flutura obișnuitul zâmbet liniștit.

L-a sărutat delicat pe gură și a spus că se grăbește să plece, pentru că deja întârziase. Apoi a părăsit încăperea cu pași iuți, fără să se uite înapoi. Încă își mai amintea cu claritate sunetul balerinilor ei la plecare.

A fost ultima dată când a văzut-o. De atunci n-a mai dat absolut nici un semn. Nu i-a răspuns la telefoane sau la scrisori. Două luni mai târziu s-a căsătorit, veste pe care a aflat-o de la o cunoștință comună. Cunoștința respectivă s-a mirat foarte tare că nu fusese invitat la nuntă și că nici măcar nu știuse despre căsătoria ei, pentru că Menshiki și cu ea erau considerați prieteni buni (erau amândoi foarte precauți și nu știa nimeni de legătura lor amoroasă). Menshiki nu-l cunoștea pe bărbatul cu care se măritase. Nici nu i-a aflat numele. Ea nu-i spusese că avea de gând să se căsătorească și nici nu-i dăduse de bănuț. Pur și simplu se făcuse nevăzută.

Menshiki și-a dat seama că îmbrățișarea lor violentă de pe canapeaua din birou era menită să fie ultimul act sexual înainte de despărțire. A derulat în minte de nenumărate ori ce se întâmplase atunci. După ani și ani, amintirea acelor momente i-a rămas surprinzător de vie și amănunțită. Putea să reproducă întocmai scârțâitul canapelei, unduirea părului ei, răsuflarea ei fierbinte în ureche.

Și regreta că o pierduse? Sigur că nu. Nu era genul care să aibă regrete. Nu era om de familie – o știa bine și el. Oricât de mult și-ar fi iubit partenera, nu putea conviețui cu ea. Avea nevoie de concentrarea lui solitară și nu suporta ca cineva să i-o tulbure cu prezența sa. Dacă ar fi trăit împreună cu cineva, poate ar fi ajuns la un moment dat să-l urască. Putea fi oricine, părinte, soție, copil. De asta îi era lui teamă. Nu se temea să iubească pe cineva, ci să urască.

Cu toate acestea, dragostea lui profundă pentru ea a rămas neschimbată. Nu mai iubise pe nimeni cum o iubise pe ea și nici n-avea s-o mai facă.

— Încă mai păstrez în mine un loc dedicat ei. E un loc foarte concret. Un templu, i-aș putea spune, a zis Menshiki.

Templu? Mi s-a părut o alegere stranie de cuvinte. Însă pentru el probabil că era cuvântul potrivit.

Aici, Menshiki și-a întrerupt istorisirea. Îmi relatase acea întâmplare personală amănunțit, cu detalii concrete și totuși nu simțisem în ea vreo tentă sexuală. Mi-a sunat de parcă doar citea cu voce tare un raport medical. Și poate că așa și era.

— La șapte luni după căsătorie, a născut o fetiță la un spital din Tokyo, a continuat Menshiki. Asta se întâmpla acum treisprezece de ani. Sincer să fiu, și despre copil am aflat mult mai târziu, de la cineva.

Menshiki s-a uitat o vreme în ceașca goală, de parcă tânjea după vremea când era plină cu cafea fierbinte.